

stellige saakaldte skadelige Dyr. Efter den gældende Ret kan den vedkommende ogsaa lade denne Ret udøve ved andre. Lovforslaget vil imidlertid heri gøre en vis Indskrænkning, idet det gør det til Betingelse, at de Personer, ved hvem vedkommende skal kunne udøve Retten, skulle henhøre til hans Husstand. Udvalget har nu ment, at der er Grund til at gaa videre og kun at tilstede, at det sker ved en enkelt bestemt Person, der hører til den vedkommendes Husstand og af ham dertil findes egned, og som ikke tidligere har været straffet for Jagtovertrædelser. Der kan nemlig ikke være Tvivl om, at denne Ret er bleven misbrugt i en overordentlig høj Grad til at øve Krybskytteri; thi det hedder sig vel, at vedkommende blot gaar ud for at skyde en Krage eller en Skade, men saa kommer han ofte til at træffe en Hare eller en Algerhøne i Stedet for. Derfor har Udvalget ment, at det var rigtigt at indskrænke Retten som angivet. En anden Sag er det naturligtvis, naar Jagten udøves inden for en Gaardsplads eller en særlig indhegnet Plads; da maa vedkommende have Lov til at benytte, hvem han vil, til at udrydde de Dyr, der gøre ham Skade.

Dernæst er i § 6 nævnt de Fugle, som det skal være tilladt at fange, skyde eller paa anden Maade dræbe. Hvad disse angaar, har Udvalget foreslaaet, at blandt Rovfugle skulle den store Hornugle og Sneuglen udgaa, da disse to Fugle findes saa overordentlig sjældent, at der ikke er Grund til at medtage dem eller til at udrydde de ganske saa Eksemplarer, der findes af dem. Endvidere har Udvalget foreslaaet, at Stovfæder, Tornstader, Hejrer, Blishøns, Lappedykkere, Høttekæerner, Isfugle og Vandstører skulle udgaa. Bestemmelsen om Retten til at fange eller dræbe de Dyr, der ere nævnte i Paragraffen, er givet i Vandbrugets Interesse. Det er altsaa, fordi de Fugle, jeg her har nævnt, skulde gøre Vandbrugeren Skade, at han skulde have Ret til at udrydde dem; men efter de Oplysninger, Udvalget har kunnet indhente, gøre disse Fugle ikke Vandbruget nogen Skade; tværtimod er der maasse flere, der gøre Vandbruget betydelig Gavn. Man har jo nok indvendt, at maasse nogle af dem kunde skade Fiskeriet; men det kunde i alt Fald kun berettigede den, der er

berettiget til Fiskeriet, til at udrydde dem, og derom have vi jo stillet en anden Ændring, der gaar ud paa, at den, der er berettiget til Fiskeri, har inden for det Areal, som hører til hans Fiskeriet, Lov til at dræbe Oddere samt Hejrer, idet Hejren almindeligvis kan gøre ubodelig Skade paa den Slags Fiskeri.

Saa har Udvalget endvidere af humane Hensyn tilladt sig at foreslaa et Par Tilføjelser til denne Paragraf. Den ene gaar ud paa, at hvor man fanger eller dræber Moderdyret, skal saa vidt muligt Unglen ogsaa dræbes, før at den ikke skal omkomme af Sult. Endvidere have vi ment, at Sasse, Fælder og lignende Fangstredskaber, hvormed man fanger eller dræber Dyrene, skulle være indrettede saaledes, at Dyrene ikke lemlæstes, og at disse Redskaber bør tilses to Gange daglig, for at Dyrene ikke skulle udsættes for længere Lidelser end nødvendigt. Det er en Selvfølge, som omtalt i Ændringsforslag Nr. 8, at den vedkommende, ikke jagtberettigede, der benytter sig af denne Ret til at fange eller dræbe disse Dyr, maa staa til Ansvar for de Overtrædelser, som begaas af den, til hvem han har overdraget denne Ret.

Til § 7 har hele Udvalget ogsaa stillet et Par Ændringer, hvoraf de to egentlig kun ere af redaktionel Natur, medens den tredje er af mere reel Betydning. Der staar i Paragraffen, at naar den jagtberettigede ikke opfylder sin Forpligtigelse til at skaffe Jordbrugeren Fred for Kronvildt, Daavildt og Raavildt, saa skal Jordbrugeren selv være berettiget til at nedskyde disse Dyr. Der have vi ment, at der bør gives den jagtberettigede en vis Frist, s. Eks. 3 Dage, og have altsaa tilladt os at stille et Ændringsforslag, som sigter hertil, under Nr. 10.

Til § 11 have vi ogsaa stillet nogle Ændringsforslag, hvorom hele Udvalget har været enigt. Der staar i Paragraffen, at „den jagtberettigede har Ret til paa sit Jagtdistrikt at nedskyde Hunde, som streffe om uden for de Beje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel“. Nu er det jo saa, at dette Udtryk „Beje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel“, vil vist meget let give Anledning til Misforstaaelser. Hvad Beje angaar, have vi paa en vis Maade tre Slags Beje, nemlig offentlige